

Dastan is pleased to announce the opening of Alma Sinai's solo exhibition titled "Where My Past Expires in a Deed" at Dastan's Basement. The exhibition will be open for public viewing from December 30, 2016, through January 10, 2017. This is Alma Sinai's first exhibition at Dastan. Her work has been previously featured in several group exhibitions in Iran, USA, Australia, Italy, India and the UAE.

Alma Sinai (b. 1989, Tehran, Iran) started work on "Where My Past Expires in a Deed" in 2015 with one of the videos displayed in this exhibition, "Where My Past Expires in a Deed" (2'22", color and sound). Using TV test patterns as hangers, the video explores the realm of human memory and remembrance. "The sense of suddenness and abruptness of the color bars is triggered by a personal experience in my childhood, where an unanticipated appearance of the color bars that happened because my mother had partially recorded two videos on top of each other", the artist writes.

"As a result" she continues, "...the first would end with an unexpected interruption and inaccessibility but not a conclusion in its own narrative, thus the cartoon or video suffered an unexpected, forced end that was caused by the appearance of the color bars and then continued with a new story, something absolutely irrelevant and different, a new cartoon or film. Consequently, the color bars and the beep noise stand as a void-holder in wake of an abruptness and perpetually emblemize loss and absence."

This series consists of a series of manual prints (dry-points, mono-prints, and photo-transfers) that show sketched portraits, and two videos. The portraits are part of the artist's remembrance of memories past. On how these pieces work to complement each other, Alma Sinai writes "Static position of memories as a recollection is embodied in the still format and inert motifs of the print works. In contrast, the video typically portrays transformation of memories through the repetition of the animated and sound motifs offered by the video format. Therefore, the co-dependence of animation and stillness of these two media in the works of the show is to be perceived in virtue of a passage from the narrative fragments to the practice of narration which, by definition, expires in the past tense."

دستان برگزاری نمایشگاه انفرادی آتما سینایی با عنوان «ماضی مُقَطَّع» در زیرزمین دستان را اعلام می‌کند. این نمایشگاه در روز دهم دی‌ماه ۱۳۹۵ افتتاح و تا بیست‌ویکم این ماه ادامه خواهد داشت. این اولین نمایشگاه آثار آتما سینایی در زیرزمین است. آثار او پیش از این در چندین نمایشگاه گروهی در ایران، آمریکا، استرالیا، ایتالیا، هند و امارات متحده‌ی عربی به‌نمایش درآمده‌اند.

آتما سینایی (م. ۱۳۶۸، تهران) کار روی «ماضی مُقَطَّع» را از سال ۱۳۹۴ با یکی از ویدیوهایی («ماضی مُقَطَّع»، ۲ دقیقه و ۲۲ ثانیه، رنگی، با صدا) که در این نمایشگاه ارائه شده شروع کرد. در این اثر، الگوهای تستِ تلویزیونی، در کنکاشی در حافظه‌ی انسانی و یادآوری خاطرات، به عنوان ترجیع بند استفاده شده‌اند. آتما سینایی درباره‌ی این ویدیو می‌نویسد: «حس انقطاع و غیرمترقبه‌بودن نوارهای رنگی تلویزیونی برای من برخاسته از تجربه‌ای شخصی در کودکی‌ام است. هنگامی که این نوارهای رنگی با صفیر بیپ ممتد، به یک‌باره و پیش‌بینی‌نشده، بر صفحه‌ی تلویزیون ظاهر شدند. چرا که مادرم یک ویدیو را روی بخشی از ویدیوی دیگر ضبط کرده [بود].»

او در ادامه می‌گوید: «این باعث شده بود ویدیوی اول با وقفه‌ای غیرمنتظره و به‌گونه‌ای دسترس‌ناپذیری به پایان برسد، انقطاعی که نمی‌توانست در مقام پایان درخوری برای روایت خود باشد. از این رو، کارتون، یا همان ویدیوی اولی، با ظهور نوارهای رنگی دچار پایانی تحمیلی و غیرمنتظره می‌شد که با داستانی تازه ادامه می‌یافت، ادامه‌ای مطلقاً بی‌ربط و متفاوت، با یک فیلم یا کارتون جدید. به این ترتیب این نوارهای رنگی و صفیر بیپ برای من، هم پرکننده‌ی خلأیی شدند که هم از انقطاع ناشی شده و هم علامت دائمی غیاب و فقدان‌اند.»

این مجموعه از دو ویدیو و چند پرتره‌ی چاپ دستی (درای‌پوینت، مونوپرینت، و فوتوترانسفر) تشکیل شد. پرتره‌ها بخشی از یادآوری‌های هنرمند از خاطرات گذرکرده هستند. آتما سینایی درباره‌ی چگونگی ارتباط این آثار می‌گوید: «هیبت ایستا و موتیف‌های ساکن آثار چاپ دستی به منزله‌ی برش‌های مَقَطَّعی از وضعیت خاطرات در حافظه‌اند. در مقابل، اثر ویدیویی بیان نمونه‌واری به دست می‌دهد از دگردیسی خاطرات در بستر تکرار موتیف‌هایی که پویا و مصوت‌اند. بنابراین نسبت میان ایستایی و پویایی دو قالب چاپ و ویدیو در این مجموعه را باید در گذار از تکه‌های روایی تقطیع‌یافته به فعل روایت فهمید که علی‌القاعده صرف ماضی دارد.»